

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, γρυσσὺ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίον Οὐσσάρ : Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρασις * * Τ. (συνέχεια). — Μαρουήλ Γορζαλές : Ἡ ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, μετάφρ. Σ. * * (συνέχεια). — Γαβριήλ Πρεβόστ : Ἡ ΔΟΥΛΗ, μετάφρασις Δ. Μ. (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτέα

'Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
'Εν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια].

Δὲν ἐδυνάμην ν' ἀμφιβάλλω καί, ὥς εἰ καταληφθεὶς ὑπὸ μαγείας, παρετήρουν ἀτενῶς τὴν ἀκίνητον καὶ ὠχρὰν ἐκείνην εἰκόνα, τῆς ὁποίας οἱ ἄγριοι καὶ βλοσυροὶ ὀφθαλμοὶ ἦσαν προσηλωμένοι ἐπὶ τῶν ἰδίων μου. Ἀδρισταίως τις φόβος μὲ κατελάμβανε. Καὶ τότε ἔντρομος ἀνεμνησκόμεν γεμκανικοῦ τινος μύθου περὶ τινος ἀνθρώπου, ὅστις ἀπώλεσε τὴν σκιά του, καὶ ἠρώτων ἑαυτὸν πῶς ἡ ὄψις μου ἔλαβε τοιαύτην νεκρικὴν χροιάν... Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διήλθον ἐκεῖθεν χωρικοὶ τινες καὶ ἐκρύβην ὀπισθεν τῶν θάμνων, ἵνα μὴ τοὺς τρομάξω.

'Εν τούτοις ἡ μακρὰ ἀπουσία μου ἦτο ἐπόμενον ὅτι θὰ ἀνησύχει τὴν Ἀρτεμιν. Περὶ λύχνων ἀφάς, ἐπανήλθον εἰς τὸ φρούριον ἐκ τοῦ ὀπισθεν μέρους τοῦ κήπου καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου, χωρὶς ν' ἀπαντήσω οὐδέν· ἀλλὰ παραδόξως εὗρεθην ἀπέναντι τοῦ γέροντος Φριξ, ὅστις μὲ περιέμενεν ἐντὸς τοῦ δωματίου μου.

— Εἶνε τόση ὥρα ποῦ σὰς περιμένουν νὰ δειπνήσετε, μοὶ εἶπε· πῶς, διὰ τί ἐκδύεσθε;

— Δὲν θέλω ὑπαγε νὰ εἰπῇς εἰς τὴν ἀνδοχόν μου, ὅτι εἰμαι ὀλίγον κουρασμένος καὶ ὅτι τὴν παρκαλῶ νὰ με συγχωρήσῃ.

'Ενῶ δὲ ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ, ἐκάλεσα αὐτὸν καὶ πάλιν.

— Φριξ, τῷ εἶπον, δὲν νομίζεις ὅτι εἰμαι ὀλίγον διαφορετικὸς ἀπόψε;

Μὲ παρηγόρησε μετὰ βλέμματος ἐκστατικῷ.

— Ὅπως διόλου, κύριέ μου, ἀπήντησε, παρὰ μόνον ποῦ τὸ φόρεμά σας εἶνε σχισμένον εἰς δύο μέρη... Θὰ ἐπιάσθῃτε ἀπὸ τ' ἀγκάθια.

Ὅτε δὲ ἐξῆλθεν, ἔτρεξα πρὸς τὸν κηθρέπτην.

Ἡ ὠχρότης μου ἦτο ἔτι μᾶλλον κατὰ φανῆς ὑπὸ τὰς ἀκτίνες τοῦ φωτός. Ψυχρὸς ἰδρῶς ἔρρεεν ἐκ τοῦ μετώπου μου.

δὲν ἔπρεπε πλέον ν' ἀμφιβάλλω, ἤμην ἐρμαιον φρεναπάτης. ἤμην... παράφρων! Ὁ Φριξ ἐπανήλθε, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὸ δειπνόν μου.

— Ἡ κυρία κόμησσα ἦτο πολὺ ἀνήσυχος, μοὶ εἶπεν· ἤθελε νὰ ἔλθῃ...

— Κλείτε καλὰ, τῷ εἶπον, διὰ νὰ μὴ εἰσπορέσῃ νὰ εἰσέλθῃ.

— Ὡ! τὴν ἐβεβχίωσα ὅτι δὲν ἔχετε τίποτε, ὅτι εἰσθε μόνον κουρασμένοι.

— Πολὺ καλὰ! τῶρα ἄφησέ με μόνον, θέλω νὰ ἐργασθῶ.

— Ἀλλὰ θὰ πεινᾶτε καὶ πρέπει νὰ μείνω διὰ νὰ σας περιποιηθῶ.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε, ὑπαγε!

Ἐμείνα μόνος.

Βαθεῖα σιγὴ ἐβασίλευεν εἰς τὸ φρούριον.

Καὶ τότε ἤρχισα νὰ ἐξετάζω ἐν πρὸς ἐν τὰ φοβερά συμπτώματα τῆς παραφροσύνης καὶ ἐθαύμαζον διὰ τὴν εὐκρίνειαν, μεθ' ἧς τὸ πνεῦμά μου ἀνεπὸλει τὰς τραγικὰς ἱστορίας ἀνθρώπων τινῶν, οἵτινες κατέστησαν παράφρονες ἕνεκα τῆς μοχθηρίας καὶ τῶν καταδρομῶν τῶν συγγενῶν τῶν... Ἐντρομος ἔλαβον ἐκ τῆς βιβλιοθήκης μου τὰ συγγράμματα διχρόρων σοφῶν συγγραφέων, καὶ ἀνέγνωσα ἀπλήστως τὰς ἐπὶ τῆς παραφροσύνης μελέτας τῶν· ἀλλὰ δὲν εὗρόν τι δυνάμενον νὰ με παρηγορήσῃ.

Ἐκάστου παράφρονος περιγραφή μοὶ ἐφαίνετο κάτοπτρον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀνεγνώριζον ἑαυτὸν ὅπως δὲ εὐαίσθητός τις χειρουργός, ὅταν ἐπιχειρῇ ἐγχειρίσιν τινά, αἰσθάνεται πονουῦντα τὰ στήθη του, ὥς εἰ νὰ ἐπεχειρεῖ ἐπ' αὐτῶν τὰς διὰ τῶν ὀργάνων του διατομὰς, οὕτω καὶ ἐγὼ ἡσθανόμην βαθυτάτην λύπην καὶ ἀγωνίαν, ὅσας ἀνεγίνωσκον τὰς μελέτας ἐκεῖνας. Προσεπάθησα ν' ἀποδιώξω τοὺς θλιβεροὺς διαλογισμούς, ἀλλ' ἀδύνατον! Ἀκατάσχετος μαγεία ἐκράτει προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπὶ τῶν σελίδων ἐκείνων καὶ κατέτρωγον αὐτὰς ἀσθμαίνων. Ἀκατανόητος δύναμις εἶχε καταλάβει τὸ πνεῦμά μου καὶ ἐνόμιζον ὅτι ἀφευκτως θὰ ἐνίκωμην εἰς τὴν πάλιν ταύτην.

Ἄγνοῦ ἐπὶ πόσῃ ὥρᾳ ἤμην εἰς τοιαύτην θέσιν...

αὐτὴν θέσιν... Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, ἐνῶ ἀνεγίνωσκον, ἤρχισα συγχρόνως νὰ χειρονομῶ, ὡς ἐξοχος ἡθοποιός.

Ἡγέρθην καὶ ἔρριψα τὸ βιβλίον μακρὰν ἐμοῦ· πλήρης ὀργῆς ἔτρεξα καὶ ἔσχισα αὐτὸ διὰ τῶν ποδῶν μου.

ΚΓ'

Ἡ ἡμέρα μὲ κατέλαβεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ μου μὲ ὀφθαλμούς πλήρεις δακρύων. Αἱ ὠχραὶ ἀκτίνες τοῦ φθινοπωρινοῦ ἡλίου ἔπιπτον ἐπὶ τῶν κιτρίνων φύλλων τῶν δένδρων, αἱ δὲ ἀναθυμιάσεις τῆς λίμνης, ἐγειρόμεναι, ἐκυμάτιζον ὑπεράνω τῆς χλόης, ὡς μεγάλη νεκρικὴ σινδὼν ἐνόμιζέ τις ὅτι τὸ πᾶν ἤδη ἐξέπνεεν, οἱ δὲ κόρακες, περιπέτταμένοι ὑπεράνω τῶν πύργων, ἐξέβαλλον κραυγὰς γοεράς.

Ἐνῶ δὲ εἰς μάτην προσεπάθουν νὰ ἐνθυμηθῶ πῶς εὗρεθην ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ μου, ἐλαφρὸς θόρυβος ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν. Ὁ Φριξ προὔχωρησεν ἀκροποδητὴ, ὅτε δὲ ἐβεβχίωθῃ ὅτι δὲν ἐκοιμώμην.

— Εἰσέλθετε, κυρία, εἶπε.

Συγχρόνως δὲ ἐνεφανίσθη ἡ Ἀρτεμιν.

— Πῶς ἐδῶ! ἀνέκραξα, ὅτε ὁ Φριξ μὲς ἀφῆκε μόνους.

— Ὅλην τὴν νύκτα σ' ἐσκεπτόμην, ἀπήντησε· δὲν ἐτόλμησα νὰ στείλω τὴν Αἰκατερίνην καὶ πολλὰκις μοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ ἔλθω μόνη... Ἀνδρέα, τί σου συνέβη λοιπόν; Ὑπέφερες πολὺ, τὸ βλέπω, τὸ προκασιθάνομαι!

Τότε ἀνεμνήσθην τῆς σκληρᾶς ἀγρυπνίας μου.

— Ἐβράδυνα εἰς μίαν ἐργασίαν... ἐψιθύρισα.

Ἡ Ἀρτεμιν παρετήρησε τότε τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐσπαρμένα βιβλία καὶ ἤγειρεν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶχον σχίσει διὰ τῶν ποδῶν μου· ὥρμησα νὰ το ἀρπάξω, ἀλλ' ἐν φύλλον ἔμεινεν εἰς τὰς χεῖράς της.

Πάραυτα ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα.

— Θεέ μου! εἶπε μετὰ συγκινήσεως.

Πρὸς στιγμὴν ἐμείναμεν ἀκίνητοι καὶ ἀναυδοί· πάντα τὰ περὶ ἐμὲ ἐμαρτύρουν τὴν ἀγωνίαν τῆς παρελθούσης ἐκείνης νυκτός· μοὶ ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ κρύψω τὴν πληγὴν τῆς καρδίας μου.

— Είμαι πολύ ωχρός, δὲν εἶνε ἀληθές; ἐπιθύρισα προσηλώσας τὸ βλέμμα μου ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ της.

— Ἀνδρέα! Ἀνδρέα! μοι εἶπε τότε δεικνύσασά μοι τὴν ἐσχισμένην σελίδα, διατὶ ἐκτίθεσαι εἰς τοιαύτας βρασμούς;

— Ἦθέλησα νὰ γνωρίσω . . . τὰς δυνάμεις μου.

— Ἀνόητε! δὲν ἤξεύρεις λοιπὸν ὅτι μία τοιαύτη ἐνασχόλησις εἰμπορεῖ νὰ διαταράξῃ τὸ λογικὸν καὶ τοῦ μᾶλλον φρονίμου ἀνθρώπου;

— Ὡ! τὸ ἤξεύρω, ἀπήντησα πικρῶς, διότι τὸ ὑπέφερα.

— Ἀνδρέα, τί λέγεις; . . . Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! μὴ θελήσης νὰ καταβληθῇς τόσον!

— Ἐτελείωσε πλέον . . . εἶμαι πολὺ ἀδύνατος καὶ δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ἀνθέξω εἰς τοιοῦτον ἀγῶνα.

— Ἀλλὰ σήμερον εἶνε ἡ ὑπόθεσίς σου . . . τὸ ἐλθισμόνησας;

— Ὅχι· ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ πλέον νὰ υπερασπισθῶ, δὲν θὰ παρουσιασθῶ ποσὶς ἐνώπιον τῶν ἱατρῶν. Θὰ γίνω παράφρων, ἢ μᾶλλον εἶμαι παράφρων . . . ἔχουσι δίκαιον, εἶπον τὴν ἀλήθειαν . . . Ἀν ἐδῶ ἔχω ὀλίγον σώας τὰς φρένας, ἐκεῖ θὰ διαταραχθῶσι καθ' ὁλοκληρίαν. Ὅχι, δὲν θὰ παρουσιασθῶ . . .

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἡ καταστροφή σου, Ἀνδρέα· σκέψου τὸ μέλλον σου, τὴν ζωὴν σου, τὴν ἐλευθερίαν σου!

— Δὲν ἔχω πλέον μέλλον, ἡ δὲ ζωὴ μου διέρχεται ἀσκόπως· διατὶ λοιπὸν νὰ διαμφισβητήσω τὴν ἐλευθερίαν μου; Ἀς λάβωσι τὴν περιουσίαν μου, καλλίτερον δι' ἐμέ! . . . Τοῦλάχιστον τότε ὁ κηδεμὼν μου δὲν θὰ δυνηθῇ πλέον νὰ μὲ ἀποχωρίσῃ ἀπὸ σέ, καὶ δὲν θὰ στενάξῃς μόνη εἰς τὴν μοναξίαν.

— Δὲν θὰ στενάξω; . . . ἀνέκραξε μετὰ τόνου ἐπιπληκτικοῦ, ὅστις ἐπάγωσε τὸ αἷμά μου, δὲν θὰ στενάξω; . . . ἀφοῦ θὰ σ' ἴδω ἐξηυτελισμένον; . . . Ἀνδρέα, φίλε, μου, πλανᾶσαι, πλανᾶσαι . . . Ὅτε ἤμεθα ἀκόμη παιδία, ὠρίσθην εἰς τὴν μητέρα σου νὰ σ' ἐπιβλέπω . . .

— Ἡ καρδιά μου εἶνε νεκρὰ καὶ ἡμῆτηρ μου ἀπέθανεν, ὅπως κ' ἐγὼ θ' ἀποθάνω . . .

Ἡ Ἀρτεμις μὲ ἤκουεν ἔντρομος. Πρώτην φοράν ἐπὶ ζωῆς μου ἔμενον ἀναίσθητος εἰς τοὺς λόγους της.

— Ὅχι, εἶνε ἀδύνατον! ἀνέκραξε μετὰ τόνου ἀπελπιστικοῦ. Ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ τοιαύτην συμφορὰν! Ἀνδρέα, πίπτω εἰς τοὺς πόδας σου καὶ σ' ἐξορκίζω! . . .

Καί, ἐκτὸς ἐαυτῆς γενομένη, ἐγονυπέτησε πρὸ τῶν ποδῶν μου μὲ ξηροὺς καὶ ἀπλανεῖς ὀφθαλμούς· λαβοῦσα δὲ τὰς χειρὰς μου ἐντὸς τῶν ἰδικῶν της, ἡσπάζετο αὐτὰς παραφύρως.

Ὁμολογουμένως ἡ λύπη της ἦτο σπαρταζικὰρδιος.

— Ἀχ! συγγνώμην, συγγνώμην! ἀνέκραξα, φοβοῦμαι . . .

— Ἀνδρέα, ἂν μὲ ἀγαπᾷς, ὥς λέγεις, μὴ ἀπελπίζεται τόσον! . . . λάβε εὐ-

σπλαγχνίαν δι' ἐμέ . . . Εἰς μίαν καὶ μόνην ἡμέραν θέλεις νὰ καταστρέψῃς ὅλας τοῦ κόσμου τούτου τὰς χαρὰς μου . . . Μὴ θελήσης νὰ καταδικάσῃς τὴν καρδίαν μου εἰς αἰώνιον πένθος!

Οἱ λυγμοὶ ἐπνίξαν τὴν φωνήν της· ἐγὼ δὲ παρετήρουν αὐτὴν ἐκπληκτος, καί, χωρὶς νὰ το θέλω, ἐπανελάμβανον τὴν λέξιν ἐκείνην, ἥτις ἄλλοτε τοσοῦτον εἶχε τρομάξει αὐτήν: «Κρῖμα! κρῖμα!»

Κραυγὴ φοβερὰ διέφυγε τότε τοῦ στήθους της, αἱ χεῖρές της ἐπάγωσαν καὶ κατέπεσε σχεδὸν ἀναίσθητος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἦννόησα ὅτι θὰ ἐφόνευον αὐτήν, ἂν δὲν μετέβαλλον γνώμην· ἀλλ' ἐν τῷ ἀπυθνηκῷ πνεύματί μου δὲν εὕρισκον ἢ ἀπέραντον χάος, ἐν ᾧ, ὥς ἀπαισία ἡχώ, πάντοτε ἀντήχει: «Κρῖμα! κρῖμα!»

Καί, ἐνώπιον τοιαύτης λύπης, τὴν ὁποῖαν ἄλλοτε θὰ προσεπάθουν νὰ διαλύσω μὲ πᾶσαν θυσίαν, ἔμενον ἐκστατικός, κεχρῆνός, ἀναίσθητος.

— Ἀχ! θέλω ν' ἀποθάνω! θέλω ν' ἀποθάνω! ἐπιθύρισα μετ' ὀλίγον μετὰ κλαυθυμῆρας φωνῆς.

Ἡ Ἀρτεμις μ' ἐθεώρει μετὰ βλέμματος ἀπλανοῦς. Ἐνόμισα πρὸς στιγμὴν ὅτι παρεφρόνησεν, ὅπως καὶ ἐγὼ· ἀλλ' αἶφνης καταβαλοῦσα τὴν λύπην της:

— Ἀχ! εἶπε μετὰ τόνου ἀποφασιστικοῦ, τί με ὠφελοῦσιν αἱ ἀναπαύσεις μου, ἡ ἀξιοπρέπεια μου, ἡ εὐτυχία μου; Ὁ Θεὸς θὰ μὲ συγχωρήσῃ . . . πρέπει νὰ τὸν σώσω!

Καί, γονυπετὴς ἔτι ἐνώπιόν μου, ἀπέμαξε τὰ δάκρυά της καὶ μὲ χεῖλη τρέμοντα καὶ καρδίαν συντετριμμένην:

— Ἀνδρέα, μοι εἶπε χαμηλοφώνως, ἀλλὰ μετὰ τόνου τοσοῦτον συγκινητικοῦ, ὥστε ἠννόησα ὅτι ἡ καρδιά της ἐπαλλεβιαίως. Ἀνδρέα, ἤξεύρω τὸ μυστικὸν τῶν ἀληθδόνων σου, μοι τὸ ἐξεμυστηρεύθης σὺ ὁ ἴδιος κατὰ τὴν νύκτα τῶν παραλογισμῶν σου! . . . μὲ ἀγαπᾷς!

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἀνέκραξα περίδακρυς.

— Ἀνδρέα, σοὶ ἀνοίγω καὶ ἐγὼ τὴν καρδίαν μου . . . Σὲ ἀγαπῶ! . . . Τώρα θέλεις ἀκόμη ν' ἀποθάνῃς;

ΚΔ'

Μετὰ μίαν ὥραν, ὅτε ἐξῆλθον τοῦ δωματίου μου, ὁ κύριος Μωφὲρ μὲ παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως. Εἶχον καταβάλει τὸν κακὸν δαίμονα καί, ὥς ἄλλος ἀρχάγγελος, τὸ ὑπερήφανον μέτωπόν μου ἐξήστραπτεν ὑπὸ ἀκτίων χαρᾶς, τὰ δὲ χεῖλη μου ἐμειδίων ἐπιχαρίτως, ὥς εἰ νὰ διῆλθεν ἐξ αὐτῶν ἡ ἀπειρος τοῦ Θεοῦ πνοή. Ὁ κηδεμὼν μου ἐστράφη τότε ἀποτόμως πρὸς τὴν Ἀρτεμιν, οἶονεὶ μαντεύσας ὅτι αὐτὴ μόνη ἦτο ἡ αἰτία τοιοῦτου θαύματος, καὶ ἔρριπεν ἐφ' ἡμῶν βλέμμα μίσους καὶ ἀποστροφῆς. Ἀλλὰ τὸ βλέμμα τοῦτο ὑπῆρξε ταχύ, ὥς ἀστραπή.

Ἡ Ἀρτεμις ἦτο ὡχρὰ καὶ εἰς ἄκρον συγκεκινημένη ὥς ἐκ τῆς ἐξομολογήσεως,

ἥτις διέφυγε τῶν χειλέων της· μόλις ἐτόλμησε νὰ ἐγείρῃ τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Εἶσαι ἔτοιμος; μοι εἶπε ξηρῶς ὁ κόμης, θὰ ἔλθῃς μαζί μου;

— Σὲς εὐχαριστῶ, κύριε, τῷ ἀπῆντησα· διέταξα νὰ μοι ἐτοιμάσωσι τὸν Ράλφ.

— Ὅπως θέλεις.

Καί, ἀναλαβὼν τὴν συνήθη ἀταραξίαν του, ἐκάθησε πλησίον τραπέζης τινός, ἐφ' ἧς εὕρισκοντο διάφοροι ἐφημερίδες, καὶ ἤρξατο ἀναγινώσκων, ἐγὼ δὲ ἐπλησίασα τὴν Ἀρτεμιν.

— Πρόσεξε, μοι εἶπε χαμηλοφώνως, μὰς βλέπει.

Οἱ λόγοι οὗτοι μὲ κατελύπησαν, διότι μοι ἀπεδείκνυνον τὴν ἀμνηχανίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν εὕρισκετο ἡ ἀγνή ἐκείνη καὶ ὑπερήφανος καρδιά. Πρώτην φοράν τότε ἡ Ἀρτεμις ἔτρεμεν ἐνώπιον τοῦ συζύγου της. Αἶφνης δὲ ἡ εὐτυχία μου προῦξέννησεν ἐν ἐμοὶ βαθεῖαν τύψιν συνειδότος.

Θαλαμηπόλος τις, εἰσελθὼν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ὠμίλησε κρυφίως πρὸς τὸν κύριον Μωφὲρ, ὅστις πάραυτα ἀνεχώρησεν· οὕτω δὲ ἐμείναμεν μόνοι. Ἐφοβοῦμην μὴ ἐπὶ τοῦ μετώπου μου ἀνεγινώσκετο ἡ συγκίνησίς μου, τὴν ὁποῖαν προσεπάθουν νὰ κρύψω.

— Ἀνδρέα, μοι εἶπε, αἰσθάνομαι ὅτι πᾶσχω ὀλίγον· μὴ ἀνησυχῇς εἰς τὸ ἐξῆς διὰ τὴν μεγαλυχολίαν μου ταύτην.

— Ἀχ! τῇ ἀπῆντησα θλιβερώς, ἂν δὲν ἐμάντευον τοὺς διαλογισμούς σου, δὲν θὰ ἤμην ἄξιος τῆς ἀγάπης σου.

Ἡ Ἀρτεμις ἀνεσκίρτησεν, ἐγὼ δὲ ἐξηκολούθησα.

— Συγχωρήσόν μοι ἂν σοι ἀναξέω τὴν πληγὴν σου, ἀλλὰ θέλω νὰ τὴν θεραπεύσω . . . Ἀδελφὴ μου, ὁ Θεὸς ἔστω ὁ μόνος δικαστὴς μας. Δὲν νομίζεις ὅτι υπεράνω ἡμῶν περιῖπταμένη ἡ ψυχὴ τῆς μητρὸς μου μὰς βλέπει καὶ μὰς εὐλογεῖ; Ὑπάρχουσι συμπτώσεις, αἵτινες κατέρχονται ἐξ οὐρανοῦ. Αὐριον θ' ἀναχωρήσω, ὅταν δέ, ἐνῷ ἐγὼ θὰ εὕρισκωμαι μακρὰν σου, θὰ σκέπτεσαι τὸν ἀδελφόν σου, μὴ λησμονήσης ὅτι οὗτος πάντοτε σ' ἐσεδάσθη καὶ ὅτι σὺ μόνη τὸν ἔσωσες.

— Ὡ! μοι εἶπεν ἀγογγύστως, θὰ ὑπέφερον μυρία βάσανα, ἀρκεῖ νὰ σ' ἔβλεπον εὐτυχῇ διὰ παντός. Ἀνδρέα, σοὶ ἔδωκα τὴν καρδίαν μου, δηλαδή πᾶν ὅ,τι μοι ἀνήκει, καὶ δὲν λυποῦμαι ποσῶς . . . Σκέψου μόνον διὰ σέ, διὰ τὸ μέλλον σου, διὰ τὴν εὐτυχίαν σου. Θὰ φανῇς καρτεροψυχος, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Τι εἰμπορῶ νὰ φοβηθῶ τώρα; Μία μόνη λέξις μὲ κατέστησεν ἄτρωτον. Ἦδη δὲν σκέπτομαι πλέον περὶ παραφροσύνης, ἀλλὰ σκέπτομαι πῶς νὰ δυνηθῶ νὰ διατηρήσω ἐν ἐμοὶ ἀκμαίαν καὶ ζωηρὰν τὴν ἀνάμνησίν σου. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐπιθυμία μου, ἡ ἐλπίς μου!

Μόλις ἐτελείωσα, ἡ Ἀρτεμις μοι ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Ὁ Θεὸς μὰς προστατεύει, μοι εἶπεν ἐπιχαρίτως μειδιῶσα, καὶ δὲν φοβοῦμαι πλέον. Χάϊρε, ἀδελφέ μου, καὶ σ' εὐχαρι-

στον διὰ τὸ γλυκύτατον αὐτὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἐξέλεξας δι' ἀμφοτέρους ἡμᾶς.

Ἀπῆλθον κατενθουσιασμένος ἕνεκα τοῦ τρυφεροῦ τούτου ἀποχωρισμοῦ· ἂν ἔμενον, θὰ ἐπρόδιδον τὸ μυστικὸν μου ἐνώπιον τοῦ κηδεμόνου μου.

Ἐνῶς διηρχόμην καλπάζων τὰ δάση, ἀνέπνεον τὴν βαλσαμώδη αὐραν αὐτῶν. Ἐνόμιζον ὅτι ἀνεγεννώμην καὶ μόλις ἐδυνάμην νὰ καταστείλω τὸν ἐν ἐμοὶ διεγερθέντα ἐνθουσιασμόν, ἄγνωστον μέχρι τοῦδε εἰς ἐμέ. . . Ὁ ἔως τῆς Ἀρτέμιδος μὲ ἔκαμε ἀκούοντως υπερῆφανον.

Μόλις ἐρθασα εἰς τὴν πλατεῖαν, ἔνθα ἡμέραν τινὰ εἶδον ἐνώπιόν μου τὸ ἀπαίσιον τῆς Μανίας φάσμα, ἀνέκραξα γελῶν:

— Ποῦ εἶσαι λοιπὸν φάντασμα; Ἴδου ἐγώ. . . σὲ προκαλῶ!

Οἱ παρελθόντες φόβοι μου διήγειρον ἐν τῇ καρδίᾳ μου φοβερὰν ἀποστροφήν· οὐχ ἥτιον ἐπίστευον καὶ ἡλπίζον. Ὅπως ὁ εἰδωλολάτρης ἵσταται ἐνώπιον τοῦ εἰδώλου του, οὕτω καὶ ἐγώ, ρεμβὸς καὶ ἀκίνητος, προσήλουν τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἀλλοτε ἡ φύσις ὅλη μ' ἐτρόμαξεν, ἀλλ' ἀπὸ τίνος τὰ πάντα μετεβλήθησαν, δὲν ἐφοβούμην τίποτε. Ἠγαπώμην. . .

Ἐρθασα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γράγγερ φαιδρὸς καὶ περιχαρῆς. Ἠσθάνομην ὅτι εἶχον τοσοῦτον θάρρος καὶ γενναϊότητα, ὥστε εὐχαρίστως θὰ ἀντεμετώπιζον πάντα, ἔστω καὶ ἐνᾷ ἐξ ἐκείνων τῶν ἡρωϊκῶν κινδύνων, τοὺς ὁποῖους μόνος ὁ ἔως τολμᾷ νὰ ἐπιχειρήσῃ. Μόλις μ' εἶδεν ὁ ἀγαθὸς συμβολαιογράφος, ἠνέφξεν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς, ἐκπλαγείς διὰ τὴν φαιδρότητά μου κατὰ τὴν ἐπίσημον ἐκείνην ὥραν τῆς ζωῆς μου.

— Εἰ τί ἔχετε λοιπὸν; τὸν ἠρώτησα γελῶν.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, κύριε βαρῶνε, ἐψιθύρισε, μέ. . . μὲ κατεγοητεύσατε μόλις σὰς εἶδον. . . Ἐφοβούμην. . . Τέλος πάντων, ἡ ἡμέρα αὕτη εἶνε πολὺ ἐπίσημος. . . καὶ χαίρω, διότι σὰς βλέπω. . . κατὰ πάντα ἑτοιμον. . .

— Καὶ τοῦτο ἔσως σὰς ἔκαμε νὰ χάσετε τὴν εὐγλωττίαν σας, ἐπανελάβον πάντοτε μειδιῶν. Ἐμπρός, φίλε μου, ἐξετάσατέ με ὅπως θέλετε καὶ πεισθῆτε ὅτι, ἂν ἦμην παράφρων, θὰ ἦμην καὶ πολὺ καταβεβλημένος.

— Εὖγε! εὖγε! τοιαύτας γενναϊότητας ἐγὼ θέλω· αἱ ὑποθέσεις μας βαίνουν αἰσίως. Σκεφθῆτε ὅμως ὅτι θὰ παρουσιασθῇτε ἐνώπιον ἀνθρώπων προκατειλημμένων· ἡ ἐπιτυχία ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἀταραξίας καὶ τῆς ψυχραιμίας σας.

— Ἐχετε πεποιθήσιν εἰς ἐμέ, ἀγαπητέ μου διδάσκαλε. Ἐχὼ σχηματίσει τοιαύτην ἀκράδαντον πεποιθήσιν, ὥστε οὐδὲν δύναται νὰ τὴν μεταβάλλῃ. Ἦλθον οἱ ἱατροί;

— Ναί, σήμερον τὴν πρωτὴν, καὶ τοὺς εἶδον. Εἶνε οἱ δόκτορες Ρῶλ καὶ Δελάτρ. Ἡ πεῖρά των καὶ αἱ ἀπειροὶ γνώσεις αὐτῶν ἀποδιώκουσιν ἀπὸ τοῦ νοός μας πάντα φόβον.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν τὰ μέλη τοῦ συμ-

βουλίου, προεδρευομένου ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου, παρεκάθητο ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Γράγγερ, ἐνώπιον μεγάλης τραπέζης, καλυμμένης διὰ πρασίνου τάπητος· εἰς τὸ ἐν ἄκρον αὐτῆς ἐκάθητο οἱ δύο προσκληθέντες ἱατροὶ καὶ ὁ τακτικὸς ἱατρός μου, ὅστις μ' ἐπεσκέπτετο κατὰ τὴν ἀσθενειάν μου, εἰς δὲ τὸ ἕτερον ὁ κηδεμών μου· ἀπέναντι τοῦ προέδρου ἦσαν δύο ἑδραὶ, προωρισμέναι δι' ἐμέ καὶ διὰ τὸν Γράγγερ.

Ἀρξαμένης τῆς συνεδρίας, ὁ κύριος Μωφέρ ἔλαβε τὸν λόγον:

— Πρὶν ἢ ἀρχίσω τοῦ λόγου μου, κύριοι, εἶπεν, ἐπιτραπήτω μοι νὰ προτείνω ὅρους τινὰς συμβιβασμοῦ. Οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἀγνοεῖ τὰ σοβαρὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα δύναται νὰ ἐπιφέρῃ εἰς τὸν παρ' ἐμοῦ κηδεμονευόμενον ἡ παράκαιρος αὐτοῦ χειραφέτησις, κατὰ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ὁποίας θεωρῶ καθήκον μου ν' ἀντιστῶ πάσῃ δυνάμει, ἐκθέτων τοὺς λόγους, τοὺς ὁποῖους αὐτὸ τὸ συμφέρον τοῦ Ἀνδρέου ὑπαγορεύουσι. Δὲν δύναμαι ν' ἀμφιβάλλω ὅτι εἰς τὸ ἀσύνητον τοῦτο διάδημα διέγνωτε σημεῖα, οὕτως εἶπεν, ἐπαναστατικὰ κατὰ τῆς διαχειρίσεώς μου. Τὸ κατ' ἐμέ φρονῶ — ὅπως καὶ ὑμεῖς, δὲν ἀμφιβάλλω, θὰ ἐννοήσητε — ὅτι τὸ διὰ τὰς Ἰνδίας προτεινόμενον ταξείδιον, αἰφνιδίως, ἀλλὰ καὶ σκοπίμως προμελετηθὲν καὶ μὴ ἐπιδεχόμενον ἀναβολῆς, εἶνε ἀνεπιτήδεις πρόφασις, ἥτις ἐγγίζει τὴν φιλοτιμίαν μου καὶ βλάπτει τὴν ὑπόληψίν μου. Τὰ πράγματα λοιπὸν περιήλθον εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε προβλέπω ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὕτη θὰ καταλήξῃ εἰς τὰ δικαστήρια, τὰ ὁποῖα αὐτὰ καὶ μόνα δύνανται ν' ἀποφασίσωσιν. Οὐχ ἥττον, νομίζω ὅτι θὰ παρέλειπον τὸ καθήκον μου, ὡς πληρεξουσίου κηδεμόνος τοῦ συγγενοῦς μου Ἀνδρέου, ἂν δὲν ἀπετεινόμεν διὰ τελευταίαν φορὰν πρὸς τὸν κύριον Γράγγερ, ὑπομιμήσκων αὐτῷ, ὅτι τὸ ἔντιμον καὶ ἀκηλίδωτον ὄνομά μου εἶνε ἡ μόνη ἀπάντησις εἰς τὰς συκοφαντίας, τὰς ὁποίας τολμᾷ νὰ ἐκσφενδονίζωμαι κατ' ἐμοῦ. Συμπεραίνων λοιπὸν, ἐξαίτουμαι ὅπως ὁ παρ' ἐμοῦ κηδεμονευόμενος ἀποσύρῃ τὴν αἵτησίν του, ἄλλως δηλῶ ὅτι θὰ προβῶ εἰς δίκην, ἥτις θὰ ἦνε λίαν ἐπιβλαβὴς καὶ ἐπικίνδυνος δι' αὐτόν.

Ὁ Γράγγερ ἠθέλησε τότε νὰ λάβῃ τὸν λόγον, ἀλλ' ἐγὼ τὸν ἀνεχαίτισα.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ὁμιλήσω ἐγώ, φίλε μου, τῷ εἶπον, διότι παρέστην ἀκριβῶς ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου, ὅπως ἀποδείξω ὅτι ἔχω σῆψος καὶ ὑγιεῖς τὰς φρένας.

Ἐν νεύμα τοῦ εἰρηνοδίκου μ' ἐνεθάρρυνεν.

Ἐξηκολούθησα.

— Βεβαίως δὲν ἀρμύζει εἰς τὴν ἡλικίαν μου, κύριοι, ν' ἀντικρούσω τοὺς λόγους, τοὺς ὁποῖους πρὸ ὀλίγου σὰς ἐπρότεινεν ὁ κύριος κόμης Δὲ Μωφέρ, ὁ κηδεμών μου, ἀλλὰ θέλω νὰ σας εἶπω, ὀλίγα τινὰ, ἀφοῦ πρὸ ὀλίγου σὰς εἶπεν ὅτι πᾶν ὅ,τι ἐγὼ ζητῶ εἶνε πρόφασις ἀνεπιτήδειος, ἥτις καθάπτεται τῆς ὑπολήψεώς του. Εἰς ἐκ τῶν ἀνθρώπων του εἶχε τὸ

θράσος νὰ διαδίδῃ ὅτι εἶμαι παράφρων. Ἄς διαμαρτυρηθῇ λοιπὸν ἐνώπιον ὑμῶν ὁ κηδεμών μου ἐναντίον τοιαύτης αἰσχροῦς συκοφαντίας καὶ ἐγὼ εἶμαι ἑτοιμὸς νὰ ὑπακούσω μετὰ σεβασμοῦ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του καὶ νὰ περιμείνω εὐχαρίστως τὴν ἡμέραν τῆς ἐνηλικιώσεώς μου.

Ἡ βαθεῖα σιγὴ, ἥτις ἐπεκράτει ἐν τῇ αἰθούσῃ ἦτο ἀπόδειξις τρανωτάτης ὅτι οἱ λόγοι μου ἐπληξάν τὴν καρδίαν τοῦ κηδεμόνου μου, ὅστις ἐφάνη μὲν πρὸς στιγμὴν δισταζών, ἀλλ' ἐπὶ τέλους δὲν ἐδύνάτο καὶ νὰ ὑποχωρήσῃ.

— Τὸ καθήκον μου καὶ ἡ περὶ τοῦ μέλλοντός σου φροντίς μου, εἶπεν ἐπὶ τέλους ἐκτοξεύων κατ' ἐμοῦ ἄγριον βλέμμα, μοὶ ἀπαγορεύουσι νὰ διαμαρτυρηθῶ.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, κύριε, ἀπήντησα ἀταράχως, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐξακολουθῶ ὑποστηρίζων τὴν αἵτησίν μου. Θέλω νὰ ἐξέλθω ἐντεῦθεν ἡ ἀνεξάρτητος καὶ ἀποκατεστημένος ἡ ἐκπαιτὸς τῶν δικαιωμάτων μου. Ἀπητήσατε νὰ τεθῶ ὑπὸ τὴν ἐξέτασιν ἱατρικοῦ συμβουλίου, ἔγω! Τὸ κατ' ἐμέ, ἀφίεμμι εἰς τὴν προστασίαν τοῦ οἰκογενειακοῦ μου συμβουλίου καὶ ἐξαίτουμαι παρ' αὐτοῦ νὰ διακανονίσῃ ἀπὸ τοῦδε τὸ μέλλον μου.

— Ἐπιμένετε εἰς τοὺς λόγους σας, κύριε κόμη; ἠρώτησεν ὁ εἰρηνοδίκης, ἀποταθείς πρὸς τὸν κηδεμόνα μου. Θέλετε νὰ ἀνagώσω τὰ ἔγγραφα, διὰ τῶν ὁποίων ὑποστηρίζετε τὴν ἀπόρριψιν τῆς χειραφέτησεως, τὴν ὁποίαν ἐξαίτεται ὁ κύριος βαρῶνος;

— Ἐπιμένω, κύριε, ἀπήντησεν ὁ κόμης.

Τότε ὁ εἰρηνοδίκης ἔλαβεν ἐκ τῆς τραπέζης ὀγκώδη τινὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα ἤρξατο ν' ἀναγινώσκῃ. Ἐν αὐτοῖς ὁ κηδεμών μου ἀνέφερεν ἐν πρώτοις τὴν φοβερὰν δυστυχίαν, ἥτις μοιραίως παρηκολούθει τὴν οἰκογενεϊάν μου πρὸ δύο γενεῶν· εἶτα δὲ ἔφερε πιστοποιητικὰ διαφόρων ἱατρῶν, βεβαιούντων τὴν παραφροσύνην τοῦ πάππου μου καὶ τῆς μητρός μου.

Εἰς τοιαύτην φοβερὰν εἰκόνα ὁ πρόεδρος διεκόπη.

— Ὑπάρχουσιν εἰς τὰ ἔγγραφα ταῦτα, κύριε, μοὶ εἶπε, πολλαὶ θλιβεραὶ ἀναμνήσεις, αἱ ὁποῖαι ἀναμφιβόλως θὰ σας συγκινήσωσι βαθέως, ὥστε ἂν ἐπιθυμήτε εἰμπορεῖτε ν' ἀποσυρθῆτε ἡ παρουσία σας δὲν εἶνε ποσὸς ἀναγκαῖα ἐνταῦθα. . .

— Ἡ ἀνάμνησις τῆς μητρός μου, κύριε, ἀπήντησα, δὲν δύναται εἰμὴ νὰ ἐπαυξήσῃ τὸ θάρρος μου. Ἐξακολούθησα.

Καὶ τότε ἐπανελάβε τὴν θλιβεράν διήγησιν τῶν πρώτων μου ἀγωνιῶν. Ὁ θάνατος τῆς μητρός μου περιεγράφετο μὲ τὰ μελανώτερα καὶ τρομερώτερα χρώματα. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ὁ κηδεμών μου εἶχε συναρμολογήσει διάφορα ἀλλόκοτα περιστατικὰ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, οἷον τὰς χαράς μου, τὰς λύπας μου, τὰς ιδιοτροπίας μου, ἅτινα πάντα ταῦτα, κατ' αὐτόν, ἦσαν συμπτώματα παραφροσύνης. Δὲν ἐδυνήθη νὰ καταστείλω ἐν μειδιάματι περιφρονητικόν, ἀκούων ἀπαριθμουμένους μίαν πρὸς

μῖαν τὰς παιδικὰς μου ἀνοησίας, καὶ ἐν τῇ ἀγανακτήσει μου ὁ νοῦς μου ἀνεμιμνήσκετο εὐαρέστως τῆς Ἀρτεμίδος· ἡ εἰκὼν τῆς ἐπλανήτου ἐφ' ὧλων ἐκείνων τῶν ἀνεμιμνήσεων τοῦ παρελθόντος· οὐχ ἦττον μία μόνη ἰδέα, ἀναλλοίωτος, ἐκυρίευσεν τὸ πνεῦμά μου· καὶ ἡ ἰδέα αὕτη ἦτο ὅτι ἡγαπῶμην! Ὅτε δὲ αἱ δηλητηριώδεις ἐκείναι σελίδες ἀνέφερον τὰ συμβάντα τῶν τελευταίων μηνῶν, τῶν ὁποίων ἐκάστην ὥρην διήλθον ἐν παλμῶδε ἀγωνίᾳ, ἔκλειον τοὺς ὀφθαλμούς μου θαμβουμένους ὑπὸ γλυκυτάτων ὀνείρων. Καὶ τότε ἀνεμιμνησκόμην τῆς ὥραιας ἀναδόχου μου, τῆς καλῆς τοῦ δάσους, τῶν περιπάτων μας καὶ τῶν ὁραιοτάτων ἐκείνων ἡμερῶν, καθ' ἃς, σιωπηλοὶ καὶ περιλύποι, ἐκρύπτομεν τὸν ἔρωτά μας εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μας.

Οὐχ ἦττον, ἐν τῇ μέσῃ τῶν γλυκέων τούτων ὀνείρων μου, ἤκουσα τὸν κηδεμόνα μου ἰσχυρίζομενον ὅτι ἐπαθον πλήρη διὰ τὰς ἀξίαν τοῦ λογικοῦ καὶ ὅτι, πρὸς ἀπόδειξιν τῶν λόγων του, ἦτο ἔτοιμος νὰ προτείνῃ διαφόρους μάρτυρας· δὲν ἔδωκα οὐδεμίαν προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους του, διότι ἐνόμιζον ὅτι ἄλλη τις φωνή, γλυκεῖα καὶ περιπαθὴς, ἐψιθύριζεν εἰς τὸ οὖς μου: «Ἀνδρέα, σὲ ἀγαπῶ!.. Τώρα θέλεις ν' ἀποθάνῃς;»

Ἡ φωνὴ τοῦ εἰρηνοδίκου, ἀποταθέντος πρὸς ἐμέ, με ἀπέσπασεν τῶν γλυκέων ὀνείρων μου.

— Οἱ μάρτυρες, τοὺς ὁποίους προτείνει ὁ κύριος κόμης, ἂν προσκληθῶσι, δύνανται νὰ διαχύσωσιν ἀρκετὸν φῶς ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης· οὐχ ἦττον ἔχετε τὸ δικαίωμα, κύριε, νὰ μὴ τοὺς παραδεχθῆτε.

— Ὁ Θεὸς φυλάξοι, κύριε! ἀνέκραξα· ἀπεναντίας ἔχω μέγιστον ἐνδιαφέρον νὰ διαφωτισθῇ ἡ ὑπόθεσις αὕτη ὅσῳ τὸ δυνατόν καλλίτερον.

Τότε τὸ συμβούλιον προσεκάλεσε τὸν Μαρτίνον, τὸν θαλαμηπόλον τοῦ κυρίου Μωφέρ, ὄντα πρῶτον εἰς τὸν κατάλυγον τῶν μαρτύρων. Μεταξὺ ὧλων τῶν ὑπηρετῶν τοῦ φρουρίου, αὐτὸς ἦτο ὁ μᾶλλον ἀντιπαθητικὸς εἰς ἐμέ, διότι ἐγνώριζον ὅτι ἦτο ὁ ἐξ ἀπορρήτων τοῦ κόμητος. Ἐρωτηθεὶς παρὰ τοῦ προέδρου, ἀπήντησεν ὅτι με γνωρίζει ἐκ παιδικῆς ἡλικίας· ὅτι πάντοτε διέκρινεν εἰς ἐμέ ἄλλοκότους ἰδιοτροπίας καὶ φιλέκδικον ὀργήν, ἥτις πάραυτα ἐστρέφετο εἰς παραφόρους γέλωτας, ὅπως συνήθως συμβαίνει εἰς τοὺς παράφρονες, καὶ ὅτι ἰδίως τὰ συμπτώματα ταῦτα εἶχον λάβει χαρακτῆρα σπουδαῖον ἀπὸ τῆς ἐκ τῆς Ἀιδελβέργης ἐπανόδου μου. Κατόπι διηγήθη τὴν παράδοξον ἱστορίαν τοῦ δάσους, ὅτι δηλαδὴ μικροῦ ἐδέησε ν' ἀποθάνῃ ἡ κόμισσα Ἀρτεμὶς ἐξαίτιας μου, τὰς μετὰ τοῦ Πλακίδα φιλονεικίας μου, καὶ τέλος τὴν μετὰ τοῦ κηδεμόνου μου σκηνὴν τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, καθ' ἣν, ἐνεκα τῆς παραλόγου καὶ βιαίας ὀργῆς μου, εἶχον ἀπολέσει τὰς αἰσθήσεις μου.

Ὁ δεῦτερος μάρτυς, ὑπηρέτης καὶ οὗτος τοῦ κόμητος, κατέθηκε σχεδὸν τὰ αὐτὰ· ἀλλὰ μετ' αὐτόν, ἐργάτης τις, φί-

λος τοῦ Πλακίδα, κατέθηκεν ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἐγνώριζεν ὅτι εἶμαι παράφρων καὶ ὅτι τὴν πρότεράιν με εἶδον χορεύοντα μετὰ τὰ παιδιὰ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ χωρίου καὶ μετ' ὀλίγον καταδιώκοντα αὐτὰ, ὡς μανιώδης.

— Δὲν ἔχετε καμμίαν ἔνστασιν κατὰ τῶν μαρτύρων; με ἠρώτησεν ὁ πρόεδρος.

— Οὐδεμίαν, κύριε, ἀπήντησα περιφρονητικῶς.

Τότε προσεκλήθη ὁ Ἀντώνιος, εἰς ἐκ τῶν ἱποκόμων μου. Ὁ νέος οὗτος με ἡγάπα ὑπερβαλλόντως καὶ ὡς ἐκ τούτου μεγάλως ἐξεπλάγην ἰδὼν αὐτόν.

— Καθ' ἣν ἡμέραν—ἠρώτησεν αὐτόν ὁ πρόεδρος—ἡ κυρία κόμισσα ἔπεσε μετὰ τοῦ ἵππου τῆς εἰς τὸ δάσος, ἠκολούθει καὶ σὺ τὸν κύριον βαρῶνον;

— Μάλιστα, ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν ὁ Ἀντώνιος στενάχας βαθέως.

— Εἰπέ μας, τί γνωρίζεις ἐπὶ τοῦ συμβάντος τούτου;

— Τὸ λάθος δὲν ἦτον τοῦ ἀλόγου, διότι εἶνε πολὺ ἥμερον ζῶον, ἀλλὰ, ἐνῶ ἔτρεχε με ὁρμήν, ἡ κυρία κόμισσα τὸ ἐσταμάτησε αἰφνιδίως καὶ τότε συνέβη νὰ πέσῃ...

— Ὁ κύριος βαρῶνος πῶς ἦτο κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, εἶχε τὴν ὄψιν ἡλλοιωμένην ἐκ τοῦ φόβου;

— Με συγχωρεῖτε, ἐξοχώτατε, ὁ κύριος βαρῶνος εἶνε πολὺ καλὸς ἵππευς καὶ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐφοβῇ.

— Οὕτω λοιπὸν βεβαίως, ὑπέλαβεν ὁ πρόεδρος, ὅτι ὁ κύριος βαρῶνος ἦτο ἐντελὴς ἀτάραχος κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν;

— Πιστεύω, ἀπήντησεν ὁ ἱποκόμος. Ἦξεύρω ὅμως ὅτι ὁ κύριος βαρῶνος προσβάλλεται ἀπὸ παροξυσμοῦ· ἀλλ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν εἶδα τίποτε.

— Εἶπες κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, δηλαδὴ τὸν εἶδες ἄλλην ἡμέραν προσβαλλόμενον ὑπὸ παροξυσμῶν;

— Ποτέ! ἀλλὰ μοῦ τὸ εἶπον, τὸ ἤκουσα, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι.

— Ἀπὸ ποῖον τὸ ἤκουσες;

— Ἀπὸ τὸν κύριον Πλακίδα.

— Συγγνώμην, διέκοψεν ὁ Γράγγερ, ἤθελον νὰ μοι ἐξηγήσῃ ὁ μάρτυς τί ἐννοεῖ διὰ τῶν λέξεων, τὸ ἤκουσα, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι. Ποῖοι εἶνε λοιπὸν αὐτοὶ οἱ ἄλλοι;

— Ὅλοι αὐτοὶ ποὺ ἦλθον ὡς μάρτυρες, ὑπέλαβεν ἄφελως ὁ Ἀντώνιος. Ὁ κύριος Πλακίδας μὰς εἶπε τί ἔπρεπε ν' ἀποκριθῶμεν εἰς τὰς ἀπαντήσεις σας, διότι μόνος αὐτός, ὡς μὰς ἔλεγεν, εἶδε τὸν κύριον βαρῶνον ὅταν τοῦ ἤρχοντο οἱ παροξυσμοί...

Ὁ κηδεμὼν μου ἔδωκεν τὰ χεῖλη τοῦ ἐξ ὀργῆς.

— Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ, εἶπεν, αὐτὸς φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει οὔτε τὸν κοινὸν νοῦν.

— Συγγνώμην, ὑπέλαβεν ὁ Γράγγερ· ἡ διαγωγή τοῦ κυρίου Πλακίδα φαίνεται λίαν ὑποπτος. Τώρα θέλομεν νὰ μάθωμεν μετεχειρίσθη βίαν ἢ ἀπειλήν;

— Ὅχι, ὄχι, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Ἀντώνιος ὁ κύριος Πλακίδας δὲν μ' ἐφοβέριεν· ἀπεναντίας μοῦ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ μοῦ αὐξήσῃ τὸν μισθόν μου.

Ὁ κόμης ἀνεσκίρτησε.

— Ψεύδεται! ἀνέκραξεν, εἶνε βλάξ!...

— Θὰ μοι ἐπιτρέψετε νὰ σας παρατηρήσω, κύριε κόμης, ἐπανελάβην ἀταράχως ὁ Γράγγερ, ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου μόνος ὁ ἐπιστάτης σας εἶνε ὑπόλογος, διότι μόνος αὐτός, ὡς ἀποδεικνύεται, ὑπεκίνησεν ὅλα αὐτὰ καὶ διέδωκε τὸς καὶ τὸς ἐναντίον τοῦ κυρίου βαρῶνον· τοσοῦτον δὲ εἶνε ἀληθές, ὥστε δὲν ἐτολμήσατε νὰ τὸν προσκαλέσητε ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου...

Ἐπεται συνέχεια.

*** T.

ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

[Συνέχεια].

Εἰς τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ τὸ πλῆθος ἐζητωκραύγασε μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

— Ζήτω ὁ δὸν Ἀλφόνσος, ὁ δωδέκατος!

Ἦτο πράγματι ὁ διάδοχος τοῦ Ἐρρίκου, ὁ βασιλεὺς, τὸν ὁποῖον ἐξέλεξαν οἱ συνωμῶται.

Φθάσcentes ἀπέναντι τοῦ ἱερίου, οἱ ἐπιφανέστεροι τῶν συνωμοτῶν, οἶον ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Τολεδῆς, ὁ κόμης δὲ Παλένσιος, ὁ Μπενχέντες καὶ ὁ δὸν Διέγος Δὲ Ζουνίγγας, συνοδευόμενοι ὑπὸ ἀστυνομικῶν κλητῆρων, ἀγγελιαφόρων καὶ ἀπείρου πλῆθους, ἀνῆλθον τὰς βαθμίδας αὐτοῦ, παλαιολογίας τῆς μουσικῆς καὶ ἐπευφημοῦντος τοῦ πλῆθους.

Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν, δύο ἱππεῖς, ἀνὴρ καὶ γυνή, διηυθύνοντο καλπάζοντες πρὸς τὴν Ἀβίλην, ἀκολουθούμενοι εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων, ὑπὸ τινος νεκροῦ καὶ πενθηφοροῦντος ἀκολουθοῦ.

Ὅτε δὲ ἡ νεκρὰ γυνὴ ἐφθασεν ἐνώπιον τῆς γνωστῆς ἐπιγραφῆς τοῦ καπηλείου, ἐσταμάτησεν αἰφνης τὴν ὁρμήν τῆς φορβάρδος τῆς καὶ ἐνευσεν εἰς τὸν ἀκόλουθον αὐτῆς νὰ πλησιάζῃ, ὅπως τὴν βοηθήσῃ νὰ καταβῇ. Πάραυτα δ' ἐμιμήθη αὐτὴν καὶ ὁ ἱππεύς, ὅστις, ρίψας τὰ ἡνία εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀκολουθοῦ, διέταξε αὐτὸν νὰ περιμένῃ καὶ ἀπεμακρύνθη μετὰ τῆς συνοδοιπόρου τοῦ παρατηρῶν δὲ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ καπηλείου καὶ μειδιῶν εἶπε:

— Μὰ τὸν Θεόν! ἰδοὺ μία ἀλλόκοτος ἐπιγραφή!

Ἡ νεκρὰ γυνὴ ἤρεισθη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ συντρόφου τῆς.

— Καὶ προχωρῶν θὰ ἰδῇς ἀκόμη, ἀγαπητέ μου, πολὺ περιεργότερα πράγματα, καὶ τότε πιστεύω ὅτι θὰ παύσῃς νὰ γελᾷς.

Καὶ ἐτάχυνε τὸ βῆμα, ὥς εἰ θέλουσα νὰ φθάσῃ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον πρὸς τὸ μέρος, ἐνθα θὰ ἐδύνάτο ν' ἀποδείξῃ εἰς αὐτόν· καὶ δι' ἔργων τοὺς μυστηριώδεις λόγους τῆς.

Ὁ συνοδοιπὸρος αὐτῆς ἦτο ἀνὴρ ὑψηλοῦ ἀναστήματος. Ἐφόρει πλατύγυρον πέλον, καλύπτοντα τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἀποκρύπτοντα ὅλον του τὸ πρόσωπον ἀπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου.